

JONNE KRAMER

MET ILLUSTRATIES VAN K. J. MOUNTFORD

10+

WAYA
EN DE
WOLF

BILLY
BONES

WAYA EN DE WOLF

JONNE KRAMER

Met illustraties van Karl James Mountford

**BILLY
BONES**

Ik ben nog nooit in dit deel van het land geweest.

Dit is ver voorbij de laatste bossen die ik thuis uit het raam kan zien.

Ik dacht dat dat alles was. Tot ik de rook van de herberg zag. Toen wist ik dat er nog veel meer moest zijn.

De naaldbomen zijn overal hetzelfde, maar hier staan ook bomen die ik niet ken. Ze zijn hoog en hun stammen zijn kaal, en ik kan me er niet goed achter verstoppen.

Terwijl Tikaani dichterbij me aan komt lopen, denk ik na over een nieuw verhaal. Maar er komt niks. Mijn gedachten blijven steeds maar steken op het briefje waar ik niks van begrijp.

Peinzend kijk ik naar de vreemde bladeren in de toppen van de onbekende bomen. Ze staan zo stil. Ze

schudden niet zachtjes, zoals de dennen. Het lijkt net of ze dood zijn.

Voor de zoveelste keer fluister ik de woorden voor me uit:

*Wanneer vogels naar het zuiden vliegen,
wordt de sneeuw ze te zwaar.
Maar zodra de sneeuw gesmolten is,
keren ze terug in het nieuwe jaar.
Houd moed, Mato. Wacht op je Vogel.
En bedankt.*

*Wellicht tot ziens,
Tuva*

Ik denk dat ik weet wie Tuva is. En ik denk dat ik weet waar ik haar kan vinden. Maar ik begrijp nog steeds niet waarom mijn opa van haar moest weten dat vogels terugkeren als de sneeuw verdwijnt.

De sneeuw verdwijnt hier namelijk nooit.

HOOFDSTUK 1

Ik ben geen echte wolf, maar ik weet precies hoe ik moet huilen. ‘Ahoeeee!’ roep ik. Maar vanaf hier, diep weggezakt onder de sneeuw, klinkt het meer als een zwakke piep. ‘Help me!’

De haas waar ik achteraan rende ging veel te snel voor mij. Hij was zelfs sneller dan mijn speer. Maar dat hij ook sneller kon rennen dan Tikaani had ik niet verwacht.

Ik sprong achter de haas aan, van een steen af, maar de sneeuw waar ik op landde was zo diep dat ik er helemaal in verdween. Ik heb dus een tunnel in de sneeuw gesprongen – en nu zit ik vast.

Als ik naar boven kijk, zie ik de grijze lucht. Witte slierten stuifsnieuw waaien langs, als spoken die me opwachten.

Mijn lijf wordt in elkaar gedrukt. De zware sneeuw houdt me vast, met duizenden kleine klauwen die allemaal aan me trekken. Ik kan niks bewegen.

Tikaani is nog boven. Ik zie zijn kop bezorgd naar beneden kijken. Zo snel als hij kan graaft hij de sneeuw opzij, maar het gaat niet snel genoeg.

‘Ahooeeeee,’ piep ik weer.

Tikaani neemt het van me over en huilt galmend de hele berg bij elkaar. De aarde lijkt erdoor te trillen – of misschien ben ik dat zelf.

Waarom zijn we ook zo ver van huis gerend? We kennen het niet aan deze kant van de berg – hier komen we nooit. Deze stenen en deze sneeuw zijn niet aan ons gewend. Mijn moeder heeft het zo vaak gezegd.

Tikaani steekt zijn kop in het gat en probeert me met zijn bek bij mijn kraag te grijpen. Maar ik zit te diep, en de sneeuw sluit te krap om me heen.

Ik probeer wat bewegingsruimte te maken met mijn ellebogen. Ik duw ze van me weg in de muur van sneeuw en wiebel mijn armen op en neer als een vogel die zijn natte vleugels uitschudt. Bij elke beweging voel ik de kou dieper in mijn botten trekken.

Had ik mijn speer nou maar niet weggegooid naar die stomme haas, dan had ik mezelf nu omhoog kunnen bikken.

Ik probeer het met mijn handen en maak harde punten van mijn vingers. Ik priem mijn rechterhand hard in de sneeuw net boven mijn hoofd, en dan de linker. Met mijn ellebogen maak ik een graafbeweging, waardoor ik me een klein stukje kan optrekken.

Dit gaat nog lang duren, maar er zit beweging in. ‘Het lukt, Tikaani! Het lukt!’ roep ik buiten adem.

Zodra ik loskom, schop ik de punten van mijn schoenen ook de sneeuw in. Dan kom ik makkelijker omhoog.

‘Het is net als toen we langs die rotswand klommen met papa,’ roep ik naar Tikaani, die nog steeds bezorgd naar me kijkt. Al was de sfeer toen nog guurder dan nu.

Weer huilt hij alarmerend naar de omgeving.

‘Het lukt, Tikaani. Ik ben er bijna.’ Ik voel de wind alweer door mijn bevroren haren waaien en ik trek mezelf nog een stuk op. Mijn armen en schouders verkrampen, mijn vingers bevriezen.

Dan voel ik de warme adem van Tikaani in mijn nek, die me nu toch bij mijn kraag pakt. Hij heeft me stevig beet en sleurt me in een soepele maar krachtige beweging het hol uit.

Met een plof land ik op mijn rug. Tikaani likt mijn gezicht. Mijn kleren zijn doorweekt en ijskoud, net als mijn lijf.

Hijgend veeg ik het zweet, de sneeuw en het wolven-

speeksel van mijn gezicht. ‘Dank je,’ mompel ik opgelucht.

Als ik overeind wil komen om te zien waar we eigenlijk zijn, verschijnen het zwarte haar en het gezicht van mijn vader, Miska, boven me.

‘Hé!’ roept hij boos. Ik zie de zorgen gerimpeld in zijn voorhoofd staan. Hij hijgt van het rennen. ‘Hoe haal je het in je hoofd, Waya?’

Ik voel me in één keer een stuk veiliger, maar tegelijkertijd ook nerveus. Hij zal wel ontzettend kwaad op me zijn. ‘Papa!’ roep ik alleen maar.

Zijn sterke handen pakken de mijne beet en voorzichtig helpt hij me overeind. ‘Besef je wel hoe verkeerd dit had kunnen aflopen?’ vraagt hij terwijl hij bezorgd naar het diepe gat in de sneeuw kijkt.

Ik knik bibberend.

Mijn vader trekt zijn jas uit en slaat die over mijn schouders.

Tikaani gaat dicht tegen me aan staan en probeert me op te warmen met zijn vacht en zijn staart.

Als ik mijn vader aankijk, zie ik zijn woede nog beter. Als hij zijn neus beweegt zoals hij nu doet, weet ik dat ik me schrap moet zetten. ‘Zijn je moeder en ik niet duidelijk geweest? Je mag hier niet komen. Dit is te ver en te gevaarlijk. Je bent ongehoorzaam geweest, Waya!’

Ik kijk naar mijn voeten.

‘Als je nog een keer zo ver van huis gaat, dan laat ik je nooit meer in je eentje op pad gaan. Begrepen?’

Ik knik schuldbewust. ‘Het spijt me. Ik had het niet door. We volgden een haas. Ik weet dat ik hem niet zo ver had mogen volgen, maar papa, hij was zo groot dat we er de hele week van hadden kunnen eten!’

Even is het stil. Mijn vader zucht en legt zijn hand op mijn schouder. Hij aait kort over mijn wang. ‘Je bent een dappere jongen, maar ook een oen,’ zegt hij. ‘En nu moet je snel naar huis om op te warmen.’

Ik lach schamper en bijt op mijn nagel.

Met z’n drieën lopen we het hele stuk terug de berg op. Tikaani loopt de hele tijd dicht tegen me aan. En hij kijkt steeds bezorgd naar me op.

‘Rustig maar,’ fluister ik. ‘Ik heb niks.’

Op de top van de berg staat mijn moeder Anana ons op te wachten voor het huis. Haar lange, zwarte haren wapperen in de wind en haar wangen kleuren roze zodra ze ons ziet. Ondanks mijn natte kleren omhelst ze me stevig en ze kust mijn ijskoude wang. ‘Wat is er gebeurd?’ vraagt ze streng.

‘Ik zakte door de sneeuw. Een klein beetje maar,’ lieg ik.

Mijn vader kijkt me met een scheef oog aan.

‘Tikaani rende daar ook, precies op hetzelfde stuk, en met hem gebeurde er niets!’ zeg ik verontwaardigd.

Mijn moeder schudt lachend haar hoofd. ‘Wanneer leer je het nou een keer? Jij bent geen wolf.’

Ik zucht gefrustreerd. ‘Geen échte,’ mompel ik terug.

Dan kijk ik naar Tikaani, en hij broemt bemoedigend.

Precies. Ik ben een gewone mensenzongen, maar ik ren harder dan een sneeuwstorm en ik kan prima tegen de kou.

Als ik met mijn neus tegen de snuit van Tikaani uit-
hijg van het rennen en de damp van onze adem om onze
gezichten heen danst, zie ik in de weerspiegeling van zijn
gele ogen niet meer waar de wolf eindigt en de jongen
begint.

Zo is het al mijn hele leven.

Daarom noemden mijn ouders mij Waya. Dat bete-
kent ‘wolf’ in de taal van mijn voorouders.

WAYA EN DE WOLF

Waya leeft in een winters, sprookjesachtig bos met zijn ouders. Vastberaden om erachter te komen waarom zijn vader al jaren geen contact meer heeft met opa en oma, begint hij samen met zijn wolf Tikaani aan een lange zoektocht over de witte bergen naar de herberg van zijn grootouders.

Met hulp van voorbijgangers – zowel mens als dier – ontdekt hij een groot familiegeheim... Lukt het Waya om zijn familie weer bij elkaar te krijgen?

Een boek over vriendschap, familie, en een hartverscheurend geheim.

Over *Het raadsel van de zee* :
‘Dit is precies een schot in de roos als je op zoek bent naar een leuk, spannend kinderboek. [...] Alle ingrediënten zijn aanwezig.’
- Grietje Braaksma,
NPO Radio 4

9 789030 507925

www.billybones.nl

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

MYSTERIE
VRIENDSCHAP
HARTVERWARMEND

